

**Sygn. akt II K 680/15**

1 Ds. 733/12

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 15 marca 2016 roku**

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

**Przewodniczący SSR Kamila Firko**

**Protokolant Kamila Firko**

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy **D. K.-S.**

po rozpoznaniu w dniach 19.11.2015 roku, 26.01.2016 roku, 16.02.2016 roku i 8.03.2016 roku sprawy karnej

**R. K. (1)**

**urodzonego (...) w Ś.,**

syna B. i K. z domu K.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 10 maja 2012 roku w Ś., woj. (...), znieważył funkcjonariusza Policji st. sierż. R. N. słowami uznanymi powszechnie za obraźliwe, podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków polegających na udziale w czynności procesowej konfrontacji pomiędzy R. K. (1) a S. W. (1) w postępowaniu 1 Ds. 541/12, dotyczącym składania fałszywych zeznań na szkodę R. K. (1),

**tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.;**

II. w dniu 10 maja 2012 roku w Ś., woj. (...), kierował groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia wobec funkcjonariusza Policji st. sierż. R. N. w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci udziału w czynności procesowej konfrontacji pomiędzy R. K. (1) a S. W. (1) w postępowaniu 1 Ds. 541/12 dotyczącym składania fałszywych zeznań na szkodę R. K. (1), przy czym był już uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 2 października 2009 roku (II K 841/07) za czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 13 stycznia 2011 roku do 25 maja 2012 roku, na poczet której zaliczono okresy pozbawienia wolności od 30 czerwca 2005 roku do 18 lipca 2006 roku i od 18 października 2010 roku do 18 listopada 2010 roku,

**tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;**

III. w dniu 10 maja 2012 roku w Ś., woj. (...), usiłował zniszczyć dokument, którym nie miał prawa rozporządzać w postaci protokołu konfrontacji pomiędzy R. K. (1) i S. W. (1) w postępowaniu 1 Ds. 541/12, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencje funkcjonariuszy policji,

**tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k.;**

I. w granicach czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku oskarżonego **R. K. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 10 maja 2012 roku w Ś., woj. (...), znieważył funkcjonariusza Policji R. N. słowami uznanymi powszechnie za obraźliwe, tj. występku z art. 216 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania w trakcie odbywania kary nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

II. oskarżonego **R. K. (1)** uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., kosztami postępowania w tej części obciążając rachunek Skarbu Państwa;

III. oskarżonego **R. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku, przyjmując jednak, że oskarżony usiłował uszkodzić przedmiotowy dokument, tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary orzeczone wobec oskarżonego w pkt. I i III części rozstrzygającej wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 826,56 zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, zaliczając wydatki poniesione w toku postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

## UZASADNIENIE

### ***Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

Wskutek zawiadomienia złożonego przez R. K. (1) w dniu 10 stycznia 2011 roku toczyło się w Prokuraturze Rejonowej w Świdnicy pod sygn. 1 Ds. 541/12 śledztwo dotyczące podejrzenia popełnienia przez S. W. (1) występku z art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k. W ramach tego postępowania w dniu 10 maja 2012 roku w Komendzie Powiatowej Policji w Ś. przeprowadzano czynność konfrontacji pomiędzy zawiadamiającym R. K. (1) a jego konkubiną S. W. (1). Czynność przeprowadzał funkcjonariusz M. W., R. K. (1) został doprowadzony na tę czynność przez konwojentów M. Ł. i Ł. T. z Zakładu Karnego w K.. Osoby konfrontowane umieszczono na czas konfrontacji w dwóch pokojach leżących po przeciwnych stronach korytarza. W pokoju z S. W. (2) przebywał prowadzący czynność M. W., natomiast w pokoju naprzeciwko znajdował się R. K. (1), siedzący na krześle obok drzwi wejściowych oraz dwaj konwojenci. W tym samym pokoju – pokoju techników kryminalistycznych - był także technik kryminalistyki R. N., który użyczył swego pokoju do przeprowadzenia przedmiotowej czynności. Zajmował się podczas konfrontacji naprawą kabiny sygnalicznej i nie brał udziału w czynności.

### ***Dowody:***

- zeznania świadków:

R. N. – k. 2 - 3, 23 - 24, 122 - 123, 342 - 343, 58 - 59 akt

Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu, sygn. 3 Ds. 158/12,

M. W. – k. 10 - 11, 27 - 28, 123 - 124, 343 - 343v., 63 - 64 akt

Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu, sygn. 3 Ds. 158/12,

S. W. (1) – k. 13 - 14, 124 - 124v. , 365v. , 104 - 104 akt Prokuratury

Rejonowej w W., sygn. 3 Ds. 158/12,

R. K. (2) – k. 8 - 9, 124v. - 125, 364 - 364v.,

M. Ł. – k. 145v. - 146v., 341 - 341v., 61 - 62 akt Prokuratury Rejonowej

w W., 3 Ds. 158/12;

Ł. T. – k. 144 - 145v., 341v. - 342, 72 - 73 akt Prokuratury

Rejonowej w W., 3 Ds. 158/12;

- akta Prokuratury Rejonowej w Świdnicy, 1 Ds. 541/12.

Oskarżony od początku konfrontacji zachowywał się nerwowo i agresywnie. Krzyczał, że odmawia udziału w czynności, zarzucał, że nie został o niej wcześniej zawiadomiony. Zarzucał prowadzącemu konfrontację popełnienie przestępstwa i nieudolność, przerywał czynności podejmowane przez policjanta, nie dopuścił do odczytania uprzednio złożonych zeznań S. W. (1) i swoich własnych. Na zachowanie R. K. (1) nie reagował pokrzywdzony R. N., siedzący w tym samym pokoju i zajęty naprawianiem kabiny sygnalitycznej.

Podczas czynności oskarżony zwrócił się do R. N. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe: „co się tak gapisz, baranie? Wy wszyscy jesteście nieroby, powinniście pracować do 67 roku życia, wszyscy jesteście ku...sy”. Powiedział także do R. N., że „jeszcze go znajdzie”, stwierdzając, że ten jest już znany w Ś. z tego, że prowokuje. Oświadczył R. N., że jego wyraz twarzy jest prowokujący i zażądał okazania mu legitymacji służbowej i numeru służbowego, co też funkcjonariusz uczynił. Funkcjonariusz nie obawiał się słów, że oskarżony „jeszcze go znajdzie”.

Po przerwaniu czynności z powodu zachowania oskarżonego, oskarżony, któremu wręczono protokół do podpisania zaczął zamieszczać na nim adnotację o treści: „jestem zastraszany i wyzywany przez...”, po czym odmówił podpisania protokołu, gniotąc go i usiłując uszkodzić, jednak dokument ten został mu odebrany.

### **Dowody:**

- zeznania świadków:

R. N. – k. 2 - 3, 23 - 24, 122 - 123, 342 - 343, 58 - 59 akt

Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu, sygn. 3 Ds. 158/12,

M. W. – k. 10 - 11, 27 - 28, 123 - 124, 343 - 343v., 63 - 64 akt

Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu, sygn. 3 Ds. 158/12,

S. W. (1) – k. 13 - 14, 124 - 124v. , 365v. , 104 - 104 akt Prokuratury

Rejonowej w W., sygn. 3 Ds. 158/12,

R. K. (2) – k. 8 - 9, 124v. - 125, 364 - 364v.,

M. Ł. – k. 145v. - 146v., 341 - 341v., 61 - 62 akt Prokuratury Rejonowej

w W., 3 Ds. 158/12;

Ł. T. – k. 144 - 145v., 341v. - 342, 72 - 73 akt Prokuratury

Rejonowej w W., 3 Ds. 158/12;

- akta Prokuratury Rejonowej w Świdnicy, 1 Ds. 541/12.

R. K. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, upośledzenie umysłowe lub inne krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych o charakterze psychotycznym. Stwierdzono u niego cechy osobowości nieprawidłowej. W czasie przedmiotowego zdarzenia oskarżony miał w pełni zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

**Dowód:** opinia sądowo – psychiatryczna, k. 329-331.

Oskarżony, urodzony (...), posiada na utrzymaniu dziecko w wieku 7 lat i pracuje obecnie jako roznoszący ulotki reklamowe na podstawie umowy zlecenia. Jest skonfliktowany z konkubiną S. W. (1), sprawiał też problemy podczas sprawowanego nad nim przez kuratora dozoru. Z powodu nadużywania alkoholu podjął obecnie terapię.

R. K. (1) był wielokrotnie karany.

**Dowód:**

- dane osobo - poznawcze, k. 321,

- wywiad środowiskowy, k. 367-371,

- dane o karalności, k. 310-312.

W trakcie postępowania przygotowawczego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu występków i odmówił składania wyjaśnień.

W postępowaniu sądowym oskarżony również nie złożył wyjaśnień.

**W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne**

**Sąd zważył nadto, co następuje:**

Dowody przeprowadzone w toku rozprawy głównej jednoznacznie wskazały na sprawstwo i winę oskarżonego R. K. (1) odnośnie dwóch przypisanych mu przez Sąd występków z art. 216 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k., nie mogły jednak stanowić podstawy do uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Stan faktyczny ustalono w oparciu o zeznania pokrzywdzonego R. N. oraz wszystkich pozostałych świadków zdarzenia: M. W., R. K. (2), M. Ł., Ł. T. i S. W. (1) – konkubiny oskarżonego. Należy podkreślić, że przesłuchano w sposób szczegółowy i wyczerpujący wszystkich funkcjonariuszy Policji, którzy byli obecni przy przeprowadzaniu czynności konfrontacji, zarówno funkcjonariusza prowadzącego czynność – M. W., jak również konwojentów M. Ł. i Ł. T. czy też obecnego w pokoju, w którym przebywał oskarżony, pokrzywdzonego R. N. i przechodzącego korytarzem funkcjonariusza R. K. (2). Świadkowie ci zeznawali konsekwentnie i logicznie, a ich obszernie zeznania, składane kilkakrotnie w toku postępowania wzajemnie się uzupełniają i są całkowicie spójne. Zeznania te nie pozostawiają cienia wątpliwości co do przebiegu opisywanych w nich zdarzeń i w ocenie Sądu są w pełni wiarygodne. Zeznania funkcjonariuszy Policji znajdują potwierdzenie w zeznaniach uczestniczącej wówczas w konfrontacji konkubiny oskarżonego – S. W. (1), która z obawy przed oskarżonym prosiła o przebywanie podczas konfrontacji w innym pokoju niż R. K. (1). Z powodu obaw S. W. (1) oskarżonego na czas konfrontacji umieszczono w pokoju techników kryminalistyki, w którym pokrzywdzony R. N. zajmował się naprawą kabiny sygnalicyznej, nie uczestnicząc w przeprowadzaniu konfrontacji.

Dla ustalenia, czy zachowanie oskarżonego wyczerpało ustawowe znamiona czynów opisanych w pkt I i II aktu oskarżenia, kluczowe było stwierdzenie, czy R. N. był osobą przybraną do przeprowadzenia konfrontacji, a jeżeli tak – czy oskarżony był o tym poinformowany.

Przepisy kodeksu karnego nie zawierają definicji pojęcia „osoby przybranej do wykonania czynności”. Zgodnie natomiast z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa przyjmuje się, że status taki ma nie każda osoba, która - chociażby z własnej inicjatywy - zechce świadczyć funkcjonariuszowi pomoc i w takiej intencji podejmie jakiegoś czynności ale niezbędne jest, aby funkcjonariusz publiczny zaakceptował - nawet w sposób dorozumiany - udzielaną mu przez taką osobę pomoc [zob. E. P. (w:) Kodeks karny. Komentarz, red. O. G., W. 2004, s. 675; A. B.-O. (w:) Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, t. 2, Komentarz do art. 117-277 k.k., red. A. Z., W. 2013, s. (...)], co w istocie oznacza nawiązanie porozumienia w kwestii współdziałania przy wykonywaniu konkretnej czynności służbowej (Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, pod red. J. Gieźka, komentarz do art. 222 k.k.).

W niniejszej sprawie w oparciu o zeznania wszystkich funkcjonariuszy ustalono, że pokrzywdzony nie tylko nie był osobą przybraną do przeprowadzenia przedmiotowej czynności ale też nie uczestniczył w niej w żaden sposób. Przesłuchani przed Sądem ponownie rozpoznającym sprawę funkcjonariusze konwojujący oskarżonego M. Ł., Ł. T. zeznali, że nie pamiętają, czy jakkolwiek funkcjonariusz pełnił funkcję osoby przybranej do przeprowadzenia konfrontacji oraz czy oskarżony był o tym poinformowany przed lub podczas czynności. Podobnie zeznał sam R. N. oraz prowadzący czynności M. W., który stwierdził, że R. N. po prostu użył swojego pokoju do przeprowadzenia czynności i nie brał w niej udziału. Wobec powyższego ustalono, że zniewagi, jakie oskarżony kierował do R. N., wyczerpały ustawowe znamiona występkę z art. 216 § 1 k.k., nie zaś, jak przyjęto w akcie oskarżenia art. 226 § 1 k.k. W zakresie czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku Sąd rozważał natomiast, czy słowa skierowane przez oskarżonego do R. N. stanowiły groźbę w rozumieniu przepisu art. 190 § 1 k.k., a jeżeli tak, czy pokrzywdzony obawiał się jej spełnienia. W ocenie Sądu słowa użyte przez R. K. (1) stanowiły groźbę i miały na celu wywołanie obawy u pokrzywdzonego, jednak, jak zeznał sam pokrzywdzony, nie pamięta już, czy słowa oskarżonego wywołany u niego obawę przed ich spełnieniem czy też nie (k. 342 v.). Kwestię tę, zgodnie z przepisem art. 5 § 2 k.p.k., Sąd rozstrzygnął zatem na korzyść oskarżonego, przyjmując, że u pokrzywdzonego nie zaistniała obawa spełnienia przez oskarżonego groźby. Konsekwencją takiego ustalenia musiało być uniewinnienie R. K. (1) od popełnienia czynu z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. z uwagi na fakt, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpało ustawowych znamion przestępstwa z art. 224 § 2 k.k., a także występkę z art. 190 § 1 k.k. Wobec powyższego orzeczono jak w pkt II części rozstrzygającej wyroku, kosztami postępowania w tej części obciążając rachunek Skarbu Państwa.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, choć potwierdzał, że oskarżony pogniótł protokół konfrontacji w „kulkę” i konieczne było zabranie mu przez funkcjonariuszy przy użyciu siły, to jednak nie stanowił podstawy do przyjęcia, że R. K. (1), gniotąc protokół, usiłował go zniszczyć, jak to zarzucono w akcie oskarżenia. Żaden ze świadków nie wskazał bowiem, aby oskarżony wykonał jakiegokolwiek inne czynności poza pognieceniem dokumentu, a zatem w ocenie Sądu działanie oskarżonego należało zakwalifikować jako usiłowanie uszkodzenia dokumentu, a zatem występek z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k.

Za przedmiotowe czyny na podstawie przepisów art. 216 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu odpowiednio kary: 6 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz 5 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kary te są współmierne do charakteru popełnionych przestępstw, ich społecznej szkodliwości, spełnią również swoje cele w zakresie prewencji ogólnej oraz szczególnej, stanowiąc będą też wystarczającą dolegliwość dla sprawcy z uwagi na rodzaj i charakter czynów.

Jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę: agresywny sposób zachowania oskarżonego, wyraźne, wręcz ostentacyjne, lekceważenie przez oskarżonego obowiązującego porządku prawnego, organów ścigania i samych funkcjonariuszy Policji oraz uprzednią wielokrotną karalność.

Jako okoliczności łagodzące przy wymiarze kary za oba czyny Sąd przyjął stosunkowo młody wiek sprawcy oraz podjętą obecnie próbę wdrożenia się do funkcjonowania w warunkach wolnościowych.

Odnosnie wymiaru kary za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k. Sąd przyjął, że oskarżony, dotychczas wielokrotnie skazany na kary pozbawienia wolności i następnie pozbawiany wolności, nie zasługuje na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. W ocenie Sądu postawa oskarżonego wskazuje na to, że kary wolnościowe nie wywrą żadnego wpływu na zachowanie oskarżonego i nie wdrożą go do przestrzegania porządku prawnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I i III części rozstrzygającej wyroku.

Z uwagi na konieczność realizacji celów wychowawczych i zapobiegawczych wobec oskarżonego, a także potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd, stosując zasadę asperacji, wymierzył R. K. (1) karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801), Sąd zasądził na rzecz obrońcy adw. M. M. kwotę 826,56 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego, zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych w całości.